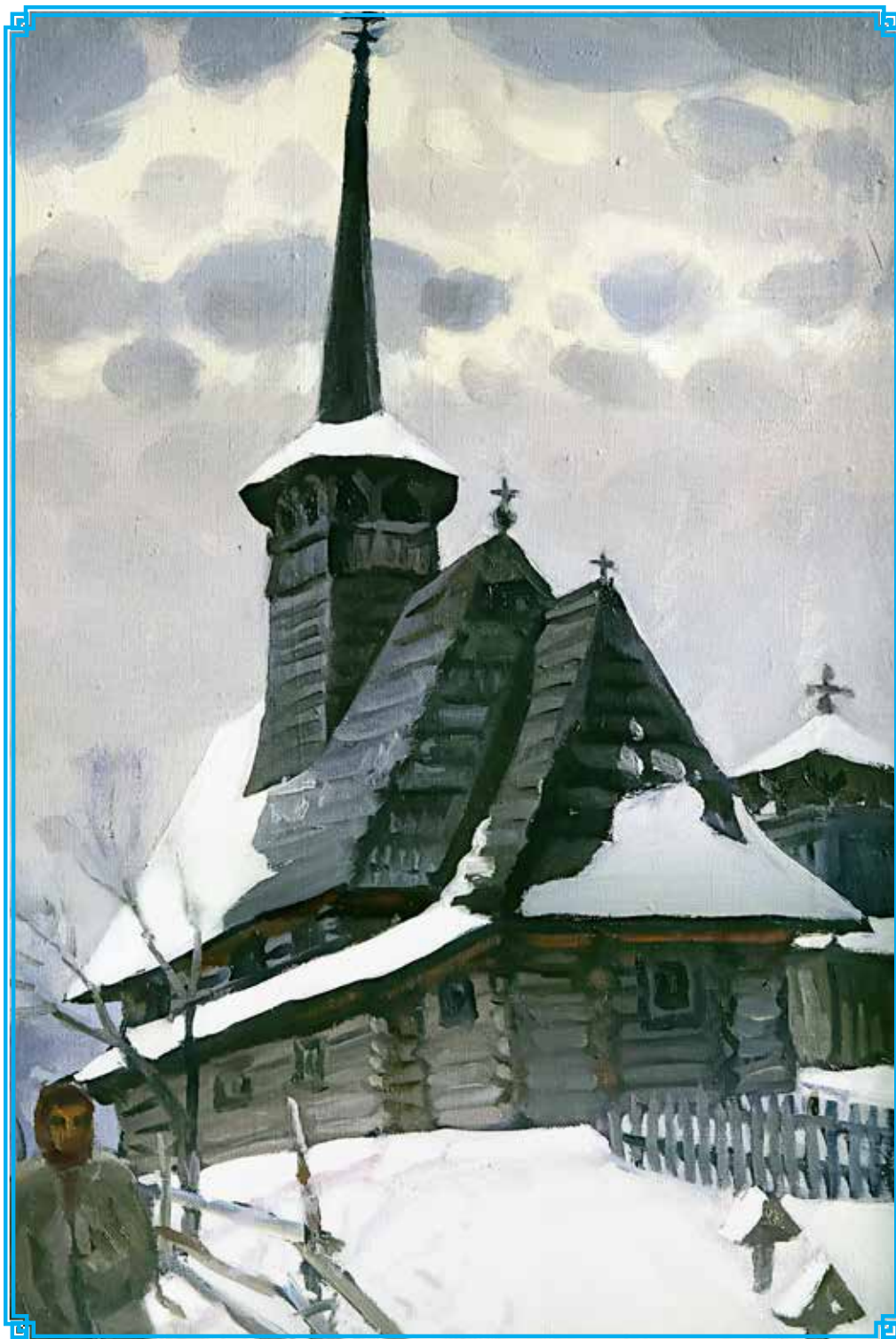

ЛЮТИЙ 2018/2019 р.

6

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Зимові гри на малюнку чеського художника Йозефа Лади (1887-1957).

Леся Пронь

ОХ ЛЮТА Ж БО ЗИМА!

Ох і люта ж бо зима!
Вже й доріжечок нема!
Скрізь високі кучугури,
Снігу – море, снігу – мури!

Сніг іде, іде, іде,
Вітер свище і гуде,
Стогне віхола, луна...
Де пташки тепер? Хто зна...

Сніг лапатай землю вкриє...
А зима вовчиськом віє,
Розгулялась нависна,
Бо за нею йде весна.

Лідія Повх

У театрі

А ми в театр ходили –
Дивилися виставу.
І плескали щосили,
Й сміялися на славу!

Ляльки там виступали,
Бо наш театр – ляльковий...
В театрі так цікаво!
Коли підемо знову?

*На обкладинці журналу
твір закарпатського україн-
ського художника Івана Ілька
«Церква с. Новоселиця». По-
лотно, олія, 71x48, 1983 р.*

Маргарита Лукеча

Братик

Братик «р» не вимовляє.
І кумедно називає:
Річку – ічка, руки – уки
З ним розмова – ціла мука.
Плаче: дайте юзяка –
Значить просить рюкзака.
Каже сам, що він Оман,
А насправді він – Роман.

Розмалюй.

Леся Пронь

ЗИМА

Біла курява усюди!
Поховались навіть люди.
Вітер свище не дарма!
Прилетіла з гір зима.

Не сидиться їй удома,
Не бере красуню втома:
Метеляє, сипле сніг
На подвір'я, на поріг...

Заміта людські сліди –
І куди тепер, куди?
Ні доріжок, ні стежок!
Дише холодно стіжок.

На горбах і по ярах
Біло-біло! Білий дах,
Білий двір і білий сад...
Навела зима свій лад!

Леонід Глібов

Зимонько-Снігурочко

Зимонько-снігурочко,
Наша білогрудочко,
Не верти хвостом,
А труси тихесенько
Рівненько, гладесенько
Срібненьким сніжком.

Ми повибігаємо,
Снігу накачаємо
Купу за садком.
Бабу здоровенну
Уночі страшенну,
Зліпимо гуртом.

Зробим очі чорнії,
Рот і ніс червонії,
Буде, як мара.
День і ніч стоятимо,
Вовка проганятимо
Від свого двора.

Чи знаєте ви, що...

Церква Лас-Лahas. Колумбія. Завершили її будувати у 1949 р. Вона підноситься з дна каньйону на 90 метрів.

Наталія Забіла

Зима

Одяглися люди в шуби,
Натопили тепло груби.
Білкі гриються в дуплі,
Миші в норах у землі.

Сплять ведмеді в теплих лігвах,
Сосни в інею застигли.
І під кригою на дні
Сплять у річці окуні.

А під снігом в підземеллі,
В земляній м'якій постелі,
Де немає світла дня,
Причаїлося зерня.

Там не холодно зернинці –
Спить вона, мов на перинці,
Й тихо снить хороші сни
Про веселі дні весни.

А ти знав про це?..

Хто вигадав ножиці

Перші ножиці людина виготовила для стрижки овець приблизно три з половиною тисячі років тому. Вони нагадували пінцет – два леза, з'єднані між собою. Такі ножиці просто стискали рукою – як захватку, якою ти береш шматочок торта.

А перші ножиці з лезами, що перехрещуються, з'явилися у Давньому Римі у першому столітті до нашої ери. Однак згодом про них забули аж до XV століття – тоді їх змайстрував геніальний художник і винахідник Леонардо да Вінчі. Коли йому щось не подобалося на картині, яку малював, він одрізав ними цю частинку полотна.

Найбільше підземне озеро

Найбільше підземне озеро розташоване на півночі Намібії (Африка). Заховане воно у карстовій печері, з якої постійно віє теплом. Місцеві жителі називають цю печеру «Ніздрями Дракона». Коли дослідники спустилися в печеру, на глибині близько 60 метрів під землею вони знайшли озеро площею приблизно два гектари. Вода в ньому дуже чиста і прозора та має сталу температуру +24°C. Хто «підігріває» воду в озері, вчені поки що не встановили.

Знайшли затонулий корабель

Корабель XVII ст., який перевозив скарби на \$10 млн, виявили британські дослідники.

Дайвери під керівництвом підводного археолога Девіда Гіббінса знайшли гармати і якір.

Торговельне судно «Президент», що належало Ост-Індській компанії, затонуло 1684 року, коли поверталось з Індії. Воно було навантажене перлами і діамантами. У кораблетрощі вижили двоє людей, які зуміли зачепитися за скелі і дістатися до берега затоки Маунтс, розташованого поблизу міста Портлівен в Англії. Голландський картограф Йоганн ван Келлен зазначив на карті графства Корнуолл місце корабельної аварії.

Останки судна виявили 20 років тому, але Акт про охорону затонулих суден 1973-го не давав їх вивчити. Відтоді фрагменти корабля занесло піском.

Урядова організація Historic England дала дозвіл Гіббінсу і його команді на дослідження уламків «Президента», які через недавні шторми знов з'явилися на поверхні дна.

За словами фахівців, з моменту аварії корабля скарби залишалися недоторканими. Їх можуть відшукати після подальших досліджень.

Яка монета найдорожча

Такою вважається найбільша золота монета, яку випустили в Канаді. Важить вона аж 100 кілограмів! На ній зображено кленовий листок, який є символом цієї держави. Вартість цієї монети 1 мільйон канадських доларів. Звісно, що її використовують лише для реклами.

У СВИТІ КАЗОК

Казковий епос поділяється на три основні великі масиви: казки про тварин, чарівні (героїко-фантастичні) та соціально-побутові.

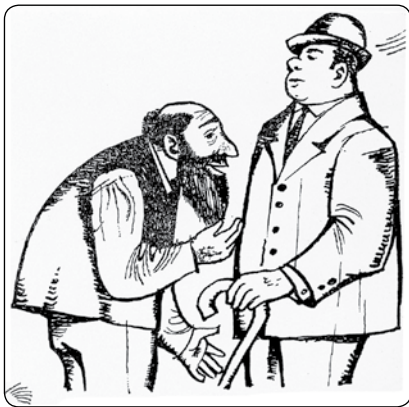
Історично найдавнішими вважаються казки про тварин (так званий «звіринний епос»). У цих творах помітні сліди різних епох, починаючи від первісного суспільства і до наших днів.

Українські народні казки Східної Словаччини

Як хлоп жартував із пана

Один пан прийшов до одного села, але тому, що в тому селі було більше панів, хотів дізнатися, кому селяни найбільше повинуються. Звідується одного ґазди:

– Скажіть мені, ґаздо, хто у вашому селі найбільший?

– Пане любий, в нашому селі є одна тополя, та така велика, що від неї більшого не є нічого.

– Не те я звідуюся. – каже пан, – але скажіть мені, ґаздо, кого ви найбільше боїтеся?

– Кого ми найбільше боїмося? Та є тут у нашому селі один буяк, котрий дуже боде. Той як іде через село, то всі перед ним втікаємо.

– Не те я звідуюся, – говорить пан, – але скажіть мені, ґаздо, кого ви у вашому селі найрадіше і найліпше слухаєте?

– Є в нашому селі один циган, ім'я йому Юско. Той Юско дуже красно знає грати. Коли він заграє, то всі його найрадіше слухаємо.

– Не те я звідуюся, – каже пан далі, – але скажіть мені, ґаздо, хто у вашому селі наймудріший.

– Ой, пане, – відповів ґазда, – мудрі пішли за мудрими, а мене за вами послали.

Як медведя тягнули до меду

Був один дід з бабою. Жили вони в лісі на одній поляні. Ніхто до них не ходив. Раз вийшов дід па двір і видить медведя. То був гість діда. Покликав його дід до хижі і хотів погостити. У діда було багато меду, бо мав бджоли, і положив на стіл миску меду. Медвідь не хотів іти. Взяв дід медведя за вуха і притягнув до столу. Медвідь як покоштував,

то стільки їв, що мало лишив. Дід взяв медведя за хвіст і тягнув до дверей та й відірвав йому і вуха, і хвіст. Вуха йому відірвав, як тягнув до столу, а хвіст як тягнув від столу. Тому медвідь не має ані вуха, ані хвоста. Так угостився медвідь у діда.

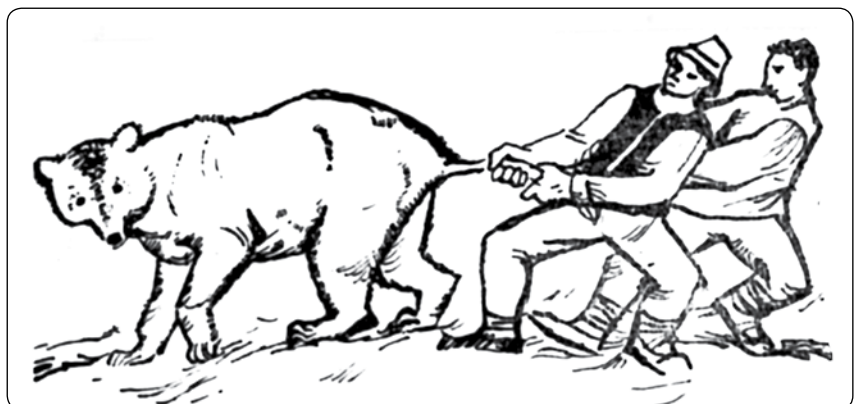
Павло Тичина

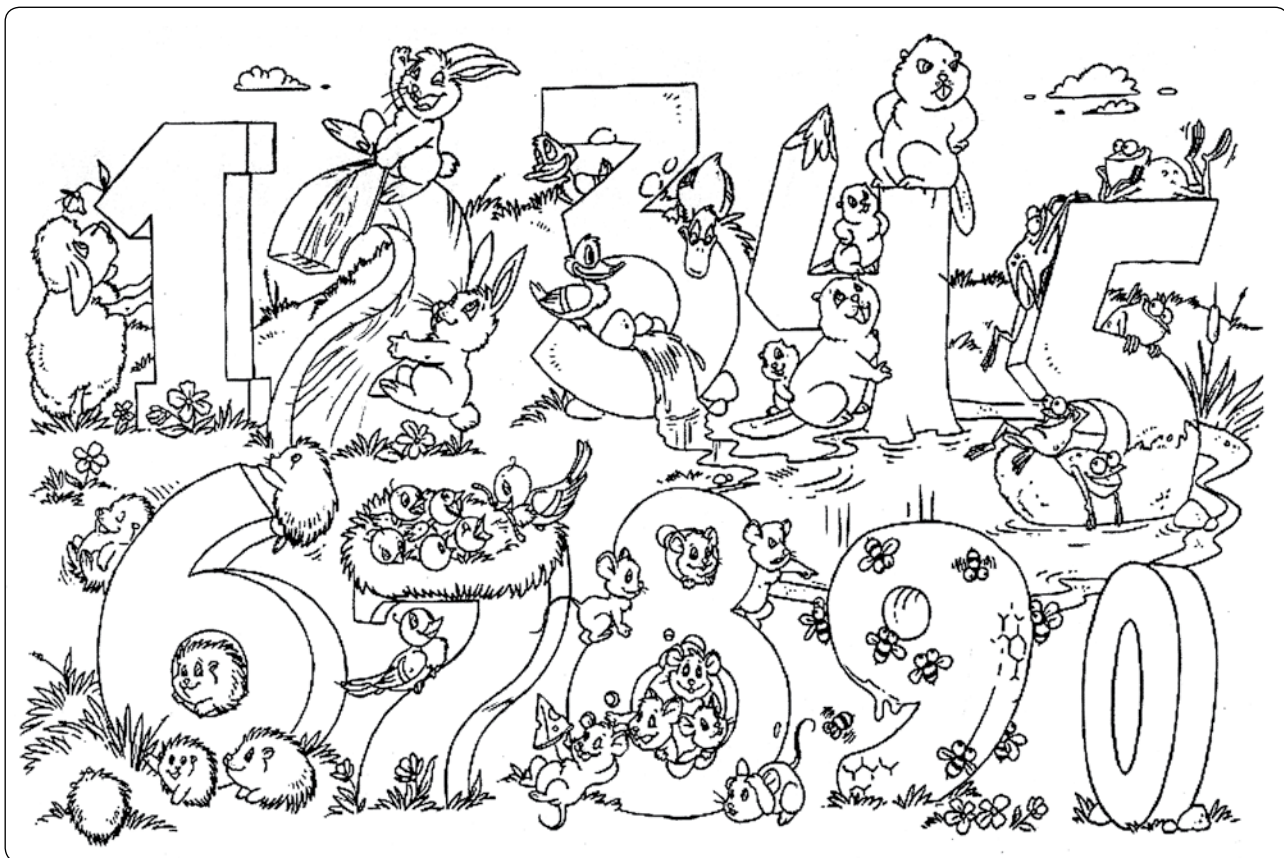
Вийшли вранці ми

Вийшли вранці ми.
Дивне місто проти сонця!
Всі взолочено віконця...
Ні, такої ще зими
не стрічали ми.

Проти сонця дим,
проти зимнього патлатий,
що з труби зверта від хати,
й понад садом молодим
тане, тане дим...

Ох, яка ж краса!
Сад увесь убрався в іній,
проти сонця він – як синій.
Гілля до землі звиса, –
Ох, яка ж краса!..

Розмалюй.

Як циган здурив пана

Українська народна казка Східної Словаччини

Був один великий пан і мав у церкві свою осібне лавку. Сам сідав до неї, а більш нікого не хотів пустити. А циган сказав, що він буде сидіти з паном в одній лавці. А люди йому відповіли: «Ти дурний, циган. Він не хоче з ніким сидіти, а з тобою буде!». Але циган сперечався, що буде сидіти. І прийшов раз циган до церкви. Підійшов до лавки, де той пан сидів, і каже:

– Пана, скільки би стояла така груда золота, як п'ясть?

А пан йому відповідач:

– Іди сюди, – і пустив його до лавки. Сядь собі біля мене.

По службі ішли з церкви парою – циган і пан. Пан покликав цигана до себе додому, дав йому їсти, пити.

Як циган наївся, напився, тоді пан його питає:

– Де маєш те золото?

А циган каже:

– Тепер не маю, але якби мав, то скільки б стояло?

Так циган обдурив пана.

Богдан Ігор Антонич

Півень

Зоря майнула, мов стріла,
неначе іскра, пісня згасла,
і тільки з мокрого зела
роса краплинами сплила,
мов слово, чиста й ясна.

Вже обріїв зігнувся рівень
у круглу смугу обруча,
і ніч почала вже кінчатись,
неначе ватра, догоряти.
Ось ранок синім возом їде
і сонця сніп в село везе.

Крильми шумить червоний
півень –
співучий з міді
серп.

Пошана Олені Рудловчак

У перший день місяця лютого цього року в Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві відбувся науковий семінар, присвячений 100-річчю від дня народження літературознавця **Олени Рудловчак** (1919-2007). Під час наукового семінару прозвучали виступи, які наблизили палітру наукових зацікавлень О. Рудловчак. Науковий семінар став імпульсом для дальшого дослідження наукового доробку Олени Рудловчак.

Під час відкриття семінару. На фото (зліва) в.о голови ЦР СРУСР Павло Богдан, академік Національної академії наук України Микола Мушинка, директор ужгородського видавництва «Гражда» Іван Ребрик, донька Олени Рудловчак Марія Дуфек, перший секретар Посольства України в СР Світлана Гончаревська.

Олександр Духнович

Про шкільні радості

Мамко, мамко, куп мі книжку,
Тинту, папір і табличку,
Бо я піду до школи
Учитися поволі.
Повідають, що у школі
Діти знають доброю долі,
І я би хотів знати,
Як ся треба справувати,
Діти в школі ся робити
Учать й гарно говорити,
Знають тонко співати,
Кожному честь давати.
Треба мудро, чесно жити,
Там учаться, як на світі
Як ся мі справувати.
Аби всюди честь дістати.
Я в шитко хотів знати,
І чесно ся справувати,
Куп мі, мамко, книженьку,
Хоч лем таку маленьку.

Весільне дійство

7 лютого цього року у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві проходило, так би мовити,

Весільний «староста» Микола Мушинка пускає у світ книгу Івана Чурпека.

В ужгородському видавництві «Гражда» вийшов четвертий том «Творів» Олександра Духновича.

Виступає донька О. Рудловчак – Марія Дуфек.

весільне дійство. Нічого дивного, адже тут відбувалася презентація книги **Івана Чурпека** «Коли младу чепили...», в якій подано народне весілля села Владич, що на Строківщині.

З поштової скриньки

Учні Основної школи в Орябині Староліубовнянського округу люблять читати «Веселку». З нетерпінням чекають кожен черговий номер. Свідчить про це і малюнок учениці сьомого класу Петри Дерев'яник.

Наодинці з природою

Здається, що саме таку позицію треба зайняти, щоб у правильний момент зафіксувати фотоапаратом цікаву «зустріч» у природі.

Засвідчила це і виставка фотографій Каміла Сооша (на фото) під назвою «Темні Вовчі гори». Він охоронець природи, але виявилось, що і неабиякий фотограф. Найкраще про це свідчить виставка у Словацько-укра-

їнському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві, яка триватиме до 10 березня 2019 року.

У Шариській галереї в Пряшеві відбулася виставка з творчості художниці Анни Гаусової «Ретроспектив». Нагадаємо, що художниця свого часу ілюструвала також видання Словацького педагогічного видавництва, відділу української літератури в Пряшеві. На фото твір «Зима» (Полотно, олія, 2004 р.).

Барбара Салаї

ЗИМОВИЙ СОН

Йду я в сад ранковий,
а пора груднева,
довгий сон зимовий
підкорив дерева.

І озиме жито
мирно задрімало,
від морозу вкрите
білим покривалом.

Сниться йому літо,
літечко ласкаве:
зерно обігріте
встало колосками.

А над ними жайвір
в'є пісні майстерно...
Снить про урожаї
під снігами зерно.

**З угорської переклав
Петро Скунець**

Павол Орсаг-Гвездослав

Воля

(Уривок)

Гей, волю всім народам на землі!
Хай буде це засадою й не вирве
Її злостивий вітер із землі,
Бо ж, саджена у глибину скелясту,
Дійшла корінням до людських сердець.
І вусиками, як у винограду,
Вплелась до зір, тримається щосил.
Засадою це буде... Заповітом
Золотописним буде, пунктом першим
В старих законах, що живуть між людства, –
І винятків не буде в заповіті!
Живе людина – з нею теж людина,
Живе народ, і з ним живуть народи,
Бо хто печатку ставив і кому,
Що він якийсь обранець, божий цвіт,
Що в нього доля особлива є?
Хто право дав недобре одному
Перетинати іншому шляхи,
Ганьбить в житті, кувати в кайдани,
Лишать без думки, хліба і одежі?
Він все ж це з сонцем волі увібрав!
Хто сміє на сльозах розкошувати,
На ріках крові будувать життя?!

Хто там кричить про свій надлюдський рід?
Таких родів на світі не було.
Хто долею пишається своєю,
Той сонця мав, щоб доля розцвіла,
Тоді, як інший, з таврами ганьби,
Ледь животіти міг на скелі злиднів
І сил збувався, бо завжди один
Пітьму топтав і рвав кайдани люті!
Але в душі є першість у людини
Ніким не подарована в житті,
Чи не вона є відблиском сяйним
Від сонця волі, взятої у серце
Отак, як місяць сяйво сонця взяв?!
Та він не хвалить сам себе, ясний,
Він радий з того, що осяяв ніч...

Переклав Андрій МАЛИШКО.

Цього року відзначаємо 170-річчя від дня народження видатного словацького поета – Павла Орсаґа-Гвездослава (1849-1921). Його поетичні твори сповнені любові до словацької землі.

Степан Жупанин

Сестрички-смерічки

На горбочку
Біля річки
Виростають
Дві смерічки.
Не страшні їм
Бурі, грози,
Заметілі
Та морози.
Поєднали,
Мов дівчатка,
Свої віти –
Ручанятка.
А садили
Ті смерічки
Дві подружки,
Дві Марічки.

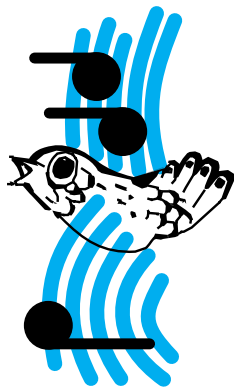
Лідія Повх

Художники малюють гори

Художники малюють гори –
В вівторок, середу, четвер...
Перемовляються, говорять.
Це називається – пленер.

Стоять, з палітрами чаклюють...
Не розумію я один:
Усі одну гору малюють –
Нема однакових картин!

Гей, люди їдуть по ліщину

Гей, люди їдуть по ліщину, гей-а-гей!
Люди їдуть по ліщину,
А я їду по дівчину
Сам.

Гей, люди їдуть з ліщиною, гей-а-гей!
Люди їдуть з ліщиною,
А я їду з дівчиною
Вдох.

Гей, питається батько сина, гей-а-гей!
Питається батько сина:
«Скільки стоїть ця дівчина
В нас?»

«Ой тобі, тату, не питати, гей-а-гей!
Тобі, тату, не питати,
Скільки стоїть – треба дати
Нам.

Гей, скільки стоїть – треба дати, гей-а-гей!
Скільки стоїть – треба дати,
Нехай варить вечеряти
Нам!»

Гей, наварила каші з бобом, гей-а-гей!
Наварила каші з бобом,
Поставила перед лобом –
їж!

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Леся Пронь

Українська письменниця **Леся Пронь** народилася 24 липня 1958 року в селі Михальче Городенківського району Івано-Франківської області в селянській родині. Вона безмежно закохана у волелюбний край своїх батьків, де провела щасливе дитинство серед мальовничої природи, у царстві дідусевих казок, легенд, розповідей про

драматичні долі односельчан та історичні події, що не минули жодної хати. Рідне село Михальче окропило авторку духом незламності, наповнило вірою та любов'ю, стало джерелом натхнення на всі роки.

В 1981 році Леся Михайлівна закінчила акторський факультет Київського театрального інституту ім. І. К. Карпенка-Карого (нині – КНУ театру, кіно і телебачення). Була вихованкою народного артиста Аркадія Євгеновича Гашиńskiego.

Протягом тривалого часу відвідувала очолюване Дмитром Чередниченком літературне об'єднання «Радосинь» при Національній спілці письменників України.

Друкувалася в періодиці, альманахах, має низку публікацій у дитячих журналах «Мамине сонечко», «Маленький розумник», «Маленька Фея та сім гномів», «Малятко», «Джміль», «Ангелятко», «Пізнайко», «Колобочок».

Пише для дорослих і дітей. Є авторкою книжок поезій «Плетениця долі» (2010), «Круговерть» (2011), «У купелі вітрів» (2015), дитячих збірок «День усміхається» (2011), «На крилах року» (2013), «Подарунок сонечка» (2018).

У співпраці з Миколою Ведмедерею створила понад два десятки пісень для дорослих і дітей. Композитор Володимир Ізотов поклав на музику тексти дитячих віршів «Зозуля», «Чудотворець Миколай», «Великоднє свято».

Леся Пронь – Лауреат Всеукраїнського конкурсу ім. Леся Мартовича (2014), дипломант першого ступеня цього конкурсу в номінації «Дитяча книга» (2016). Член Національної спілки письменників України.

Живе і працює в Києві.

Леся Пронь

ВІТЕР І ТИША

(Казка)

У зимову сніжну пору ліс вельми гарний. Особливо, коли дерева покриває іній. Тоді ялинки мерехтять сріблом, могутні дуби відзвонюють кришталевими бурульками, червоніють грона горобини, вкутані білими пуховими хустинками.

Саме таким лісом гуляв розкуйовджений дідуган Вітер.

Він хизувався широкими крилами, дужим подихом, жартівливою вдачею. Міг закружляти у вальсі з лежнем-снігом, або скрутитися в клубок і прикинутися колбком. А згодом лягти під кущиком – і заснути...

Тоді ліс брала в полон баба Тиша.

Вона вмошувалася на галляві, наче квочка, і, підозріло поглядаючи навсібіч, мовчала. О, як вона вміла мовчати! Мешканці лісу боялися того мовчання найбільше.

Вітер розгойдував сонні дерева, торсав стовбури та крони, щоб не замерзли в зимовому сні. А Тиша все довкола заколисувала. І це їй дуже подобалося!

Бувало, вилізе Мишка зі своєї нірки і боїться навіть писнути. Тихенько перебіжить до сусідки сніжком, а назад уже не вертається – страшно. Там і заночує.

У дуплі великого гіллястого дуба мешкає руденька Білочка з білченятами. Тут їм затишно й не страшно, бо дуб їх охороняє. Він скрипить гілками так грізно, що його голос чути аж за річкою. Ворони від страху розлітаються... хто куди!..

О, ті Ворони... Чого вони

такі злодійкуваті?.. Хочуть із дупла Білочки горішки викрасти. Влітку вештаються по людських городах, видзьобують насіння з огірків, помідорів, гарбузів. Восени їм смакують горіхи. Коли знаходять – хваляться знайденим. Хіба це гарно... хвалитися? Білочка не раз бачила: летить Ворона – у дзьобі горішок тримає. Як тільки побачить іншу Ворону – одразу: «Кар! Кар!» – і випустить горішок додолу.

У Білочки – не так. Усі горішки, ягідки, грибочки вона роздає своїм дітям, або ж ховає на зиму про запас. Навіть зараз Білка не дармує. Думає, як прогнати бабу Тишу, щоб не заморозила ліс зі своїм братом Морозом.

Жвава, непосидюча Білочка стрибає з гілки на гілку, шарудить жовтим дубовим листям. Нарешті вона підбігла до кущика, під яким міцно спав Вітер, і пропищала:

– Уставай, Вітрику, уставай! Прожени бабу Тишу! Ти можеш!

– Га? Що? Куди? – стрепенув той крилами. А прочунавши, чомно подякував Білці за те, що розбудила його, і полетів розвіювати Тишу.

Білочка була вражена: старезний дідуган Вітер обернувся в польоті на вродливого стрункого юнака! Його сріблене розпущене волосся, легке, як синь неба, торкалося верхівок дерев, сповіщало, що це вже не той Вітер, який був раніше, а оновлений, весняний!

Він пробуджував усю природу від зимової сплячки. І це було гарно!

Андрій Содомора

Тиша

Після гомону міського –
Тихе передмістя.
В місті – людно, тут – нікого,
Крім... сухого листя.

Тихо все довкіл, ще тихше
Од тиші тієї..
Вітерець – і той не дише,
Притуливсь до неї.

Хилить голову в поклони
Перед сонцем сонях.
Пестить тишу, мовби доню,
Вечір на долонях.

Та нараз щось наче впало,
Аж вітерець здригнувся –
То листок, з гілля опалий,
Листочка торкнувся.

Ірина Мацко

РИБКА, ЯКА ХОТІЛА ЛІТАТИ

Жила у казці Рибка,
Яка літати хотіла,
Все мріяла про небо,
Але не мала крила,

Бо рибки не літають,
А плавають в водичці –
У морі, океані,
У озері і річці.

Та в казці все буває –
Збувається і Мрія –
Я намалюю Рибці
Чарівні диво-крила!

Куточок кулінарії

Курка з карамелізованими яблуками

2 кг курки 1 лимон, 1 ч. ложка чебрецю, по 1 ч. ложці солі і перцю, 60 г вершкового масла, 200 г зелених і 300 г червоних яблук, 350 мл вершків, 20 г борошна, 175 г цибулі, 1 лавровий листок, 2 зубчики часнику, 70 г цукру, 30 мл води.

Натерти з лимона цедру і змішати з розм'якшеним вершковим маслом (30 г), листочками чебрецю, сіллю і чорним меленим перцем. Натерти курку всередині і зовні цієї сумішшю і залишити у прохолодному місці на 30 хв.

Нарізати яблука великими часточками. Зернятка вирізати. Наповнити черевце курки зеленими яблуками. Заколоти зубочистками, а ніжки зв'язати шпагатом. Перекласти курку у форму, змащену олією. Запекати в розігрітій до 190 °С духовці до готовності.

Соус. Нарізати цибулю півкільцями, а зубчики часнику пластівцями. Обсмажити цибулю і часник на олії до золотистого кольору. В кінці додати лаврове листя і гілочки чебрецю. Розмішати в частині вершків борошно, щоб не було грудок, а потім влити решту. Перемішати. Вилити вершки на пательню з обсмаженою цибулею. Посолити і поперчити, помішуючи, довести до кипіння.

Яблука. Змітати в жароміщному посуді цукор, вершкове масло (30 г) і воду. Дати закипіти, щоб цукор розчинився. Викласти в сироп часточки червоного яблука. Варити близько 5 хв., один раз перевернувши їх.

Коли курка буде майже готова, вийняти її з духовки. Злити жир, вилити у форму вершковий соус і зверху викласти карамелізовані яблука. Повернути форму з куркою у духовку ще на 10 хв.

Маргарита Лукеча

Таня рахує

Таня вчилась рахувати
І не вміла розпізнати
Цифру «3» і цифру «5».
В боки хвостики стирчать.
Вліво – значить цифра «3».
Вправо – буде «5» таки.
А чи може навпаки?
Цифри плутати не гоже
То хто Тані допоможе?

Леся Пронь

ШПАКИ

– Прокидайся, синочку! Шпаки прилетіли! Чуєш, як гарно виспівують?

Це – мама! Голос її ніжний і лагідний. Андрійко впізнає його навіть крізь сон.

Хлопець розплющує очі, швидко вдягається й прожогом вибігає з хати.

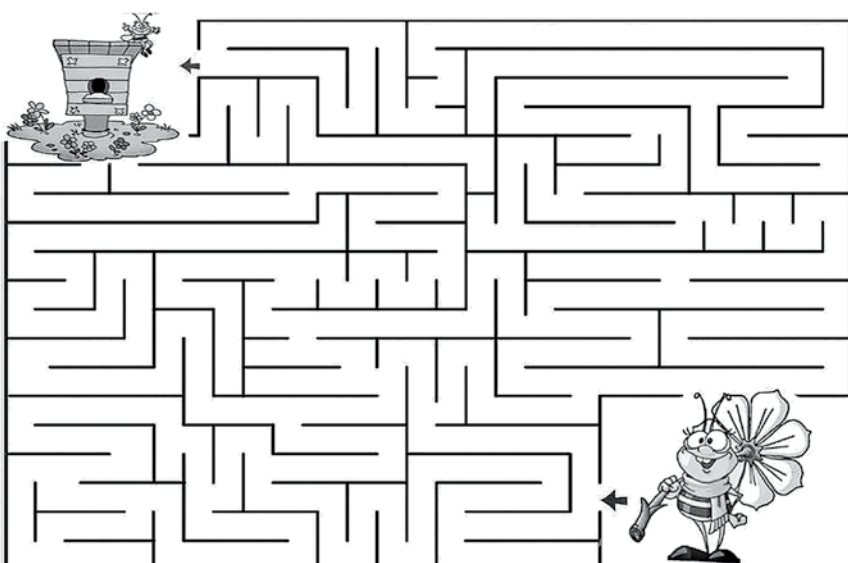
Ранкове сонце розбрикує теплі промінці. Сад купається в приязному світлі, очікує погожого дня.

На розлогій груші пильним оком дивиться в далину заграє ще не обсохла від недавнього снігу Андрійкова шпаківня. Як добре, що він її зробив! Тепер щодня, з весни до осені, хлопець слухатиме потішні пісні галасливих пташок. Ось і зараз вони метушаться, щебечуть, їхній дзвінкий спів лине далеко-далеко.

Андрійко знає: шпаки вдячні за чудову оселю. Від цієї думки йому неаб'як приємно. Він усміхається й радісно вигукує:

– Агов, пташенята! Ви мене впізнали?

У відповідь прибульці тріпочуть крилами, струшують останню втому неблизького вирію.

Допоможи бджілці знайти дорогу до вулика.

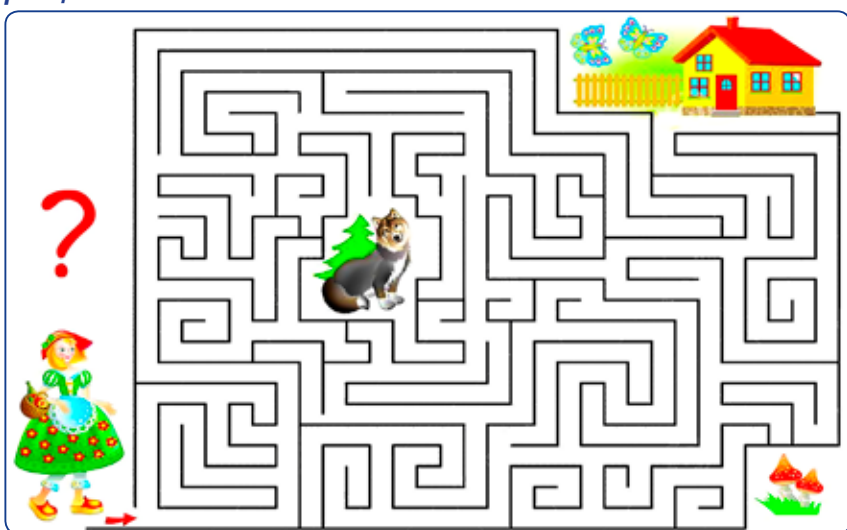
Проведи маму-кізочку по доріжці до домика.

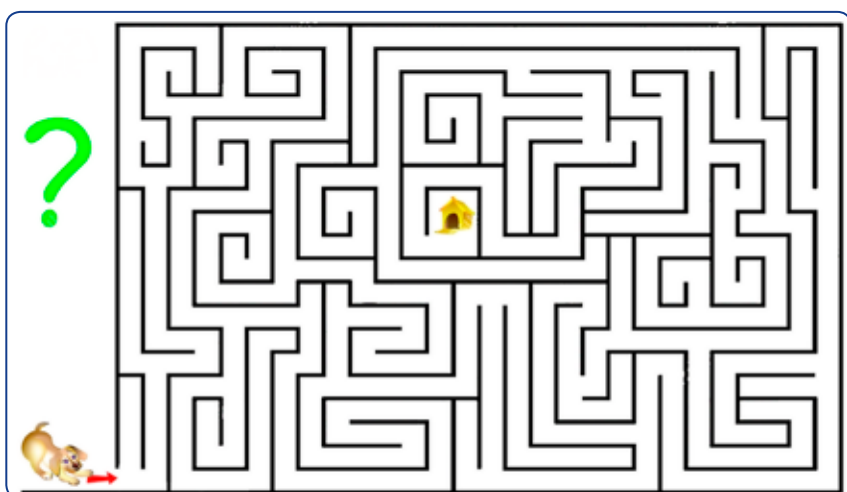
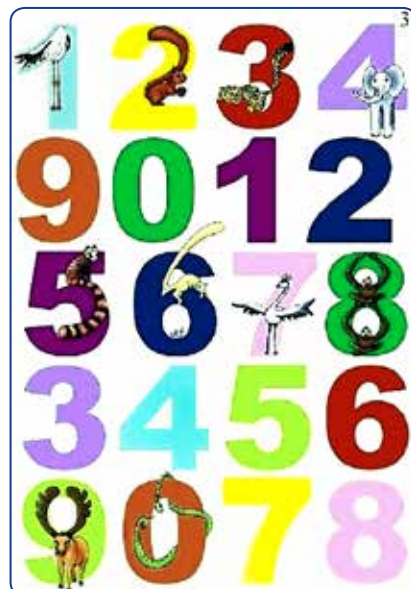
Проведи каченятко по річці до мамі-качки.

Дивовижне число

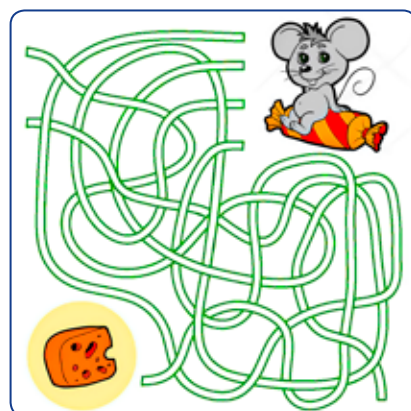
Напиши число, складене зі всіх цифр від 1 до 9, крім числа 8. Тобто це і буде число 12 345 679. Якщо помножиш його на 9, отримаєш цікаве число із самих одиниць: 111 111 111. Якщо ж помножити на 18 – матимеш число, що складається із самих двійок: 222 222 222. А якщо й далі будеш множити оте найперше число на всі інші числа, кратні до 9 (тобто на 27, 36, 45, 54 і т. д.) – то добуток завжди буде складатися з однакових цифр: із трійок, четвірок, п'ятірок і т. д. Спробуй і переконаєшся!

Допоможи дівчині знайти дорогу до домика.

Допоможи собачці знайти доріжку додому.

Допоможи мишеняті добратись до сиру.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

„VESELKA” – časopis pre deti. Ročník 67, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.